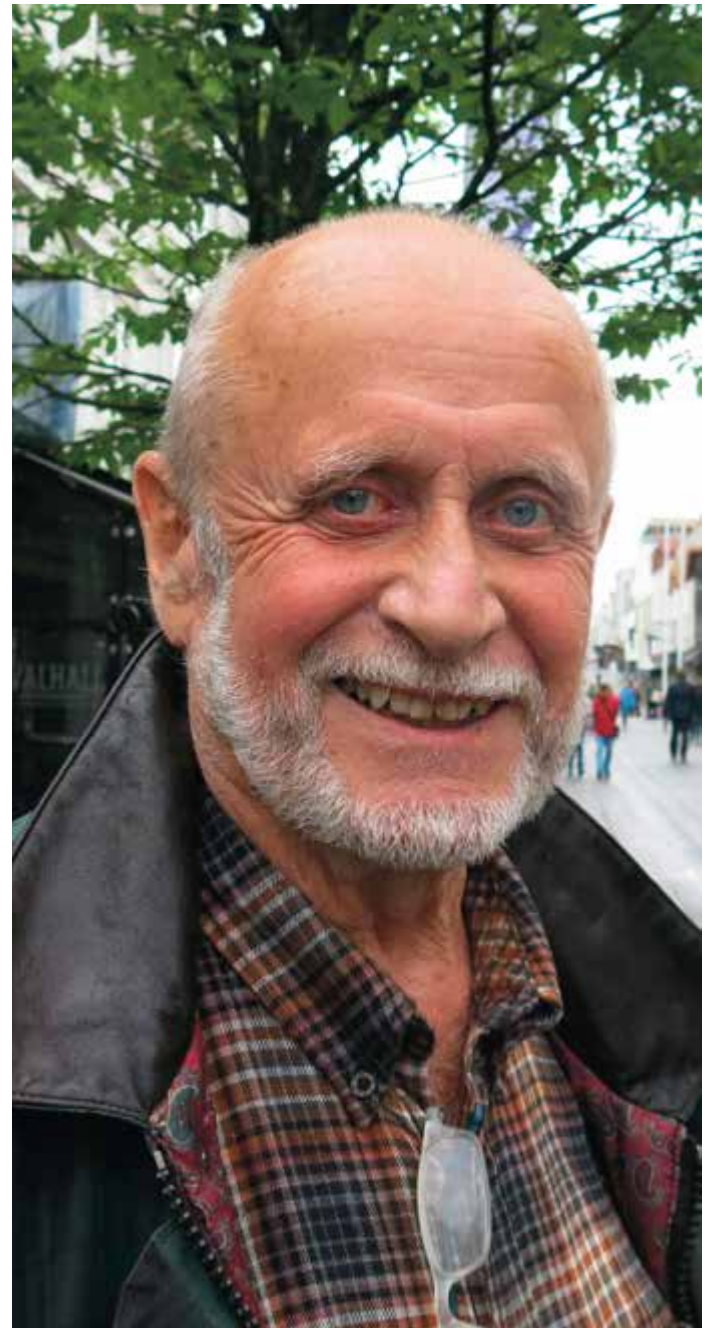
-Vi er alle jamningar

TERJE EMIL JOHANNESSEN

Ur-SV'eren på Haugalandet heter Olav Kjell Jamne. Det første fornavnet er det bare Folkeregisteret og han selv som bruker når han skal skrive under på offentlige dokumenter. Den boklærte og godt beleste jordarbeideren fra Haugesund har i fem tiår vært ei så stor mare for alle av-programmerte ideologer i samfunnslivet at de mer og mer har satt pris på at han har holdt det røde flagget og sine solidariske verdier høyt i hevd. Kjell Jamne nekter den dag i dag konsekvent å forholde seg selv til hvitsnipper eller øvrighetspersoner som noe annet enn "jamningar", likebyrdige.

Han har vært frontfigur for venstresiden i arbeiderbevegelsen på Haugalandet i et halvt århundre. I år er den opprinnelige skjoldabuen Olav Kjell Jamne 83 år, litt fysisk svekket etter noen kroppslige problemer underveis i pensjonisttiden – og tunghørt. Det er nesten som han har stengt ute all politisk svada og for-

UR-SV'EREN PÅ HAUGALANDET: Olav Kjell Jamne drar på årene. Er 83 år i dag, er preget av alderen, men har fortsatt glimt i øyet. Foto: TEJ

tsatt konsentrerer seg om fakta, verdier, analyse og realpolitikk i sitt indre liv. Alderen har altså tatt sitt i form av upresis hukommelse, spesielt når det gjelder årstall og navn. Årene sklir over i hverandre, viktige hendelser tåkelegges. Det gjelder for så vidt også intervjueren. Vi to har også hatt en rekke berøringsflater opp gjennom årene både på den politiske og den fagpolitiske arenaen. Dermed var det to nesten likebyrdige mannfolk som kapret et kafébord på Totalen i Haugesund noen timer på forsommeren 2017. I "nesten" ligger 13 års aldersforskjell og ulik partitilhørighet. Han SV og jeg Ap.

Ennå langt fra målet

Kjell Jamne har holdt konsekvent fast i sine radikale politiske standpunkter i et langt voksenliv i en politisk blå og konservativ by der reder- og handelsstand samt kristenliv har preget styresettet i generasjoner, og der moral først og fremst har vært knyttet til godt bemidlede menneskers rettferdiggjøring av egen velstand og fromhet på kirkegulvet, på bedehuset eller i losjen.

Utenfor disse småbyarenaene for "de prektige" fortoner hverdagens utfordringer fortsatt seg annerledes for en radikal sosialist som Jamne, i dag som for femti år siden. Etterkrigstidens mange reformer har riktignok skapt et materielt bedre liv for de fleste av oss og gitt oss atskillig flere muligheter, men fortsatt er det mange som sliter med å komme seg ut av fattigdommen selv på "Gullkysten". Omkring en fjerdedel av hvert ungdomskull klarer ikke å komme seg gjennom videregående skole, arbeidsledigheten er vedvarende høy. Innvandringsbølgene har dessuten skapt nye utfordringer og satt etablerte menneskelige verdier på hard prøve.

–Jeg selv er ikke kristen eller religiøs, men jeg har respekt for mange troende. Kirkens Bymisjon har jeg sans for. De gjør en fantastisk jobb blant folk som sliter i bysamfunnet, legger han til. Også i Haugesund har rasismen boblet fram med jevne mellomrom de siste 20-25 årene. Og Jamne har vært inne i flere av de lokale stormkastene som en markant antirasist, noen ganger truet på livet av nynazister.

–Vi er ennå langt fra målet vårt, slår han fast og kunne sikkert ha utdypet temaet atskillig om jeg ikke hadde avledet ham med neste spørsmål:

–Brenner du, så brenner du

–Det har ikke vært greit å være sosialist på det mørke fastland opp gjennom alle disse årene?

–Er det noe du brenner for, så brenner du. Da gir du ikke opp så lenge det er pust i deg, svarer Jamne over den rykende kaffikoppen på Totalen. Han siterer plutselig Nordahl Grieg: *"Det var de ensommes offer som lyste før det ble dags"*. Han slår fast at det den dag i dag fortsatt er slik at det ikke alltid er de som har rett som oppnår framgang.

–Det har aldri vært aktuelt for meg å legge inn årene av den grunn. Slik har det vært med flere av veteranene på venstresiden i Haugesunds-politikken, svarer han når vi ber ham om å tenke tilbake på alle tiårene med politisk aktivisme på mange arenaer. Han minnes blant annet Asbjørn Hansen, aktiv SV'er på 60- og 70-tallet i Haugesund og arketypisk for denne generasjonen sosialister. Han kom egentlig fra Oslo og hadde familie der.

–Han hadde ei mor som døde. Da de skulle selge leiligheten etter henne, dukket det opp en velbeslått kar som umiddelbart la på bordet et raust pristilbud. Asbjørn og de andre søsknene ble mistenksomme. Her var det tydeligvis en fyr som skulle gjøre penger på leiligheten gjennom utleie. Under samme visning dukket det opp ei ung jente fra Nord-Norge som jobbet i Posten, og som ikke hadde så mye å slå i bordet med. Hun kunne få et lån hos arbeidsgiveren og trodde at hun skulle klare noenlunde forventet pris. Brødrene ble enige om at det var hun som skulle få kjøpe leiligheten, ikke han som de var redd for

skulle tjene penger på morens bekostning, smiler Jamne og legger til:

–Joda, de holdt fast på prinsippene i den familien. I dag ville Asbjørn Hansen ha blitt sett på som antikvarisk, som en anakronisme, utbryter han og legger ikke et øyeblikk skjul på at han har sterke bånd til den folkelige fornuften som Asbjørn Hansen og mange med ham representerer i en snart svunnen tid.

Nato-skepsisen

Olav Kjell Jamnes politiske modning skriver han tilbake til den prosessen han var gjennom da han bestemte seg for å søke sivilarbeid framfor å avtjene verneplikten. Vietnamkrigen hadde gitt ham betenkeligheter. Han var blitt skeptisk til USA og NATO. Den gang måtte han få en erklæring fra presten, selv om det overhodet ikke var religiøse grunner som forelå.
Prest Lehmann i Skjold var en oppegående fyr. Jamne ble spurt om hvordan det ville ha gått med oss nordmenn dersom "me ikkje hadde landpakti" (NATO-medlemskapet). De to fikk en svær og het diskusjon. Prestens konklusjon var at han ikke anbefalte at han skulle få sivilarbeid.

–Det konsekvente er å nekte, sa han. Da Jamne noe seinere havnet i "Krigsretten", fikk han likevel, etter noe om og men, godkjent overførsel til siviltjeneste. Først Hustad leir og deretter utplassering. Her traff han mange engasjerte og kritisk tenkende mennesker og fikk etter hvert ei tjenestetid som han den dag i dag ser tilbake på med stor glede. Gløden var tent i ham.

Tøff lærdom

Han hadde fått jobb som lærling i bokbinderfaget da han flyttet fra Skjold til Haugesund som ungdom. Trodde han. Arbeidsgiver tok nemlig aldri dette samfunnsoppdraget på alvor. Jamne ble gående som hjelpearbeider uten noen systematisk opplæringsplan i hele tolv år. Han lærte aldri det han skulle lære. Da kuttet han ut, fikk seg ganske raskt en jobb i parkvesenet i Haugesund kommune. Han hadde gjort en bitter erfaring om hvordan det var å stå aleine på en arbeidsplass uten en fagforening i ryggen.
–Parkvesenet passet meg godt, endelig en seriøs arbeidsgiver. Klok av dyrekjøpt erfaring meldte han seg inn i den kommunale arbeiderforeningen fra Dag 1. Det ble starten på det som etter hvert ble en betydelig fagpolitisk karriere for gartneren fra Haugesund. Men han engasjerte seg atskillig breiere enn det. Underveis hadde han engasjert seg i Fredslaget og deltok i ei gruppe som fungerte som en forlenget arm av Fredskontoret i Stavanger. Kampen mot atomvåpen sto i fokus også på Haugalandet og involverte etter hvert mange aktivister og utløste mye møte- og debattvirksomhet med stort oppmøte. Jamne var blant dem.

SF inn i Haugesund bystyre

Sosialistisk Folkeparti kapret i 1968 for første gang en posisjon i Haugesund bystyre. Alf Steinsnes og Berit Hauge bekledde de to setene.

I august 1970 var Folkebevegelsen mot norsk medlemskap i Fellesmarkedet også i gang lokalt, og Jamne deltok i den lokale organiseringen og mobiliseringen på Haugalandet. Det gjaldt etter hvert også å få til en lokal forankring av nettverket som i den intense tiden ble bygget opp av Arbeiderbevegelsens informasjonskomité mot norsk medlemskap i EEC fra februar i 1972, bygget på en tiltakende norsk pessimisme i forhold til den demokratiske sosialismens muligheter i et stadig mer liberalt og kapitalvennlig Europa. Her kom flere framtredende Ap-folk med. Stortingsrepresentant Magnar Sætre var kanskje den mest kjente av dem. Ole A. Røssehaug og Leiv Ellingsen to andre.
–Spesielt Leiv Ellingsen var en energibunt som bidro med mye, og som jeg lærte å sette stor pris på, memorerer Jamne.

På stedet hvil i mange år

Rett før EU (EEC)-valget den høsten, ble Kjell Jamne og Kjell Askeland valgt inn for SF i Haugesund bystyre med Asbjørn Hansen og Sigfred Werner som varamedlemmer. For Jamnes vedkommende var det starten på et mangeårig kommunalpolitisk virke. Men EU-neiet i folket ga ingen umiddelbar løftekraft for partiet i Haugesund. Ved neste lokalvalg i 1976 sto oppslutningen på stedet hvil. Denne høsten var det Ole A. Røssehaug og Svein A. Strømme som inntok de to plassene, nå under nytt partinavn, SV. Jamne ble valgt inn på fylkestinget.

I 1980 var han tilbake på bystyretaburetten i Haugesund, som den eneste fra partiet. Ved valgene i 1984 og 1988 fikk han Marit Bjørnestad som kollega. EU-effekten kom først i 1992. Jamne kunne de kommende fire årene jobbe i spiss for ei gruppe på fem: Foruten ham selv var det Åge Johannessen, Knut Jarl Rødje, Gjertrud Kjellesvik og Jarle Stunes/Nina Budal. Oppslutningen sikret også en formannskapsplass for Jamne. Fire år seinere var partiet tilbake på tidligere nivå. SV fikk to plasser, Jamne og Gjertrud Kjellesvik. Kjellesvik kapret en formannskapsplass gjennom et valgteknisk samarbeid med bl.a. Ap. Jamne fortsatte å representere SV i Haugesund bystyre fram til 2009, et langt liv i opposisjon. Med til historien hører at SV høsten 2015 gikk inn i flertallskonstellasjonen som endelig sikret politisk skifte i Havbyen. Pensjonist Jamne gleder seg selvsagt over at Høyre endelig fikk avløsning. Endelig.

KLASSISK JAMNE: Jamne holder appell under den store kommunestreiken på 90-tallet. Her står han i borggården til Gamle Slakthuset i Haugesund foran hundrevis av streikende kommunearbeidere – og med pressen til stede.

Sentrale verv og representasjon

Olav Kjell Jamne oppnådde også stor tillit og respekt som fagforeningsmann. Han ble etter hvert leder i Haugesund kommunale arbeiderforening, møtte i Norsk Kommuneforbunds distriktsstyre i Rogaland i en årrekke, ble valgt inn i forbundets landsstyre og etter hvert også inn i forbundsstyret på 80-tallet. Her utmerket han seg med sine analyser og klare standpunkter

ved en rekke anledninger, samtidig som han også gjorde seg bemerket som en utradisjonell, men aldeles glimrende festtaler med fargerike dykk inn i norsk litteratur, artige historier og ironiske poenger i kø. En sjelden gang også på kanten.

LO på Haugalandet og Norsk Kommuneforbunds lokalapparat i Rogaland sørget også for at haugesunderen i en rekke perioder var en av delegatene herfra på LO-kongressen. Han var blant annet delegat i 1989, da den berømte striden om ledervervet mellom Yngve Hågensen og Nils Totland fant sted, omgitt av et enormt presseoppbud. Valget ble dramatisk, kringkastet direkte fra Folkets Hus i Oslo. Valgkomiteen hadde delt seg i et flertall på åtte for Hågensen og et mindretall på sju for Totland. Avtroppende LO-leder hadde gjort det klart at Totland var hans kandidat. Ap-ledelsen var stort sett tause under hele prosessen, men det var kjent at de støttet Totlands kandidatur. Totland var faktisk også Jamnes favoritt, først og fremst fordi han så på ham som en sterkere fagligpolitisk kandidat som bedre kunne forene forbundene både i privat og offentlig sektor.

–Hågensen var dyktig på talerstolen. Han kunne være litt frekk, men han var også en raus fyr. Han bar ikke nag, var ikke langsint og hadde bred folkelig appell. Men han hadde gått ut med sterk støtte til EØS-avtalen, forklarer han om sine vurderinger den gang.
Vi vet hva som skjedde. Hågensen ble valgt med godt flertall, 193 stemmer mot 121 stemmer for Nils Totland. Mindretallet var så stort at det ble et respektabelt nederlag både for Totland – og delegaten fra Rogaland og Haugesund.

Dirigenten

Haugesund SF understøttet i begynnelsen på 70-tallet aktivt og samstemmig samlingsprosessen på venstresiden. Jamne deltok i en rekke møter i Stavanger i forkant, forlot hyppig arbeidsplassen på gravlunden i Haugesund for å rekke westamaranen over Fjorden og kom hjem med siste båt seint om kvelden. Lange dager. Han og Ragnhild Midtbø var også dirigenter da Rogaland SV, kommunistene og AIK-nettverket forberedte sin deltakelse på samlingskongressen i Trondheim 12. april 1973. Det var særlig mange tøffe tak innad i kommunistpartiet i Stavanger, og avskalling fant sted. Han var også en av Rogalands kandidater på samlingskongressen.
-Det var en krevende, men god opplevelse – mye dragkamp mellom grupperingene, husker han.

David og Goliat

–Du har ikke endret synspunktene dine på Arbeiderpartiet gjennom alle disse årene?
–Arbeiderpartiet er et stort parti som henter medlemmer fra mange forskjellige miljøer, og som derfor drar med seg inn i partiet mange forskjellige agendaer, og der mange ulike meninger er representert. I et mindre parti er det selvsagt lettere å bli enige seg imellom og opptre enhetlig utad. For min del har jeg alltid akseptert at andre folk i arbeiderbevegelsen har hatt eller har et annet utgangspunkt enn meg selv. Det er greit så lenge vi kan samarbeide om fornuftige ting. Så får vi heller være uenige i de sakene vi er uenige.

Avideologisering

–For en så ideologisk sterk politiker som deg må det underveis ha blitt vel mye pragmatisme hos "storebror"?
Han tar litt betenkningstid, ser ut av vinduet, skummer tydeligvis gjennom et hav av aktuelle temaer gjennom et langt liv: de heftige debattene innad i arbeiderbevegelsen om NATO og EEC/EU; de harde innstrammingstakene på 80-tallet med påfølgende rekordhøy arbeidsledighet, det høye rentenivået, moderasjonslinjen, den kontroversielle lønnsreguleringsloven, manglende tiltak mot børs- og eiendomsspekulasjon. Jamne var bekymret over høyredreiningen i Arbeiderpartiet. Politikken ble mer sentrumsorientert.

–Arbeiderpartiets regjeringer på 80-tallet var mindretallsregjeringer, kommenterer han. Prisen var selvsagt politiske kompromisser. Ideologiske skillelinjer ble visket ut og førte til at gløden og innsatsviljen på grasrota i arbeiderbevegelsen ble svekket. Det var ei frustrerende tid for mange på venstresiden. Grensesteiner ble flyttet, Ap ble med på fristilling og deregulering, gammelt tankegods i bevegelsen ble forkastet. Resultatet ble etter hvert at partiet gikk tilbake i de store byene og i de typiske industristedene som gjennom hele etterkrigstiden hadde vært arbeiderbevegelsens kjerneområder.
–Jeg hadde aldri noen sans for Gro Harlem Brundtland. Da hun ankom LO-kongressen før EU-valget i 1994, ble hun klappet inn av forsamlingen. Jeg satt. Han var en av dem som fikk kapret en "tre minutter" etter hennes tale. Jeg avsluttet innlegget mitt med å sitere Ivar Aasen: "Når mus som hest vil fjerte, må røv revne". Den satt i forsamlingen, husker han.

–Men den samme avideologiseringen preget også SV i dette tiåret?
–Ja, men langt fra i samme grad. Visjoner og vyer var ikke Brundtlands sak, like lite som det seinere var Stoltenbergs kjennetegn. Heller ikke han klarte å tenne begeistring blant arbeidsfolk. SV-veteran Jamne minnes i denne sammenheng Erik Damman da han etablerte organisasjonen "Framtiden i våre hender". Det ble arrangert noen store møter i Oslo som samlet mange folk. Carl I. Hagen var raskt ute i media med tommelen ned for initiativet.
–Det er da jeg spør etter verdier: Den som driver politikk kun på saker som han er sikker på at folk holder med ham i, er kynisk. Politikk er nemlig også å måtte ta standpunkt til saker der du vet at du raskt kan få folkestemningen mot deg – og likevel ha gjennomføringskraft.

Småsurt også lokalt

Jamne opplevde at forholdet til Arbeiderpartiet også lokalt stundom kunne være stivt og vanskelig. Det var år der det var vanskelig å holde et felles 1.mai-arrangement i Haugesund. Men stemningen endret seg. SV fikk lov til å lage en egen seksjon bakerst i toget. Da det startet, opplevde de at bakenfor gikk det ei gruppe konservative ungdommer fra byen og kostet etter dem. Han ble forbannet på det han kaller "jyplingene". Foran i toget gikk trauste Ap-veteraner som aldri hadde fått sjanse til å få en videregående utdanning, og bakerst gikk historieløs ungdom som var i ferd med å svømme gjennom et utdanningssystem som ga alle muligheter. En av arbeiderbevegelsens store reformer i etterkrigstidens Norge.
–Vi snur oss, sa jeg. Og jyplingene skvatt til alle kanter. Jeg tror de lærte noe der og da, ler han.

Skepsisen var berettiget

–Hvordan opplevde du debatten om EU-medlemskap på LO-kongressen?
–Først og fremst en mangel på kunnskaper og mangelen på åpen dialog. Jeg mener at vi på nei-siden over lang tid hadde bygget opp en solid motekspertise. Våre kunnskaper ble lite respektert. Det nytter dessuten lite med kunnskaper og fakta så lenge motparten på forhånd har bestemt seg for å ikke høre på dem, sier Jamne og viser tilbake til tilsvarende debatt foran folkeavstemningen i 1972. Han husker godt at representanter fra næringslivet uttalte at det ikke ville bli noen norsk oljeindustri dersom vi ikke ble fullverdige medlemmer av det europeiske fellesskapet. Statsråd Hallvard Eika (fra Venstre) ble den gang sendt til Brüssel for å forhandle fram en frihandelsavtale. Argumentene i 1972 var de samme som i 1994: -Vi får jo ikke selge varene våre. Vi prøvde å si at om du skal selge en vare, er det fortsatt slik at potensiell kjøper spør etter pris, leveringstid og kvalitet. Kan du svare på det, og det tilfredsstiller kjøperen, kjøper han selvsagt varene dine om du er EU-medlem eller ikke. Vi nei-folk fryktet 20 år etter den første avstemningen fortsatt konsekvensene av hva fri adgang av varer og produkter og fritt arbeidsmarked vil føre til. Vi var ikke mot å ta

imot flyktninger, men fryktet sosial dumping og et tilbakeslag for norske arbeidsfolk og opparbeidede rettigheter når grensene for arbeidsinnvandring forsvant. Utviklingen har vist oss at denne skepsisen var berettiget. Spesielt i bygningsbransjen sliter vi med konsekvensene av at så mange useriøse aktører har sluppet inn i landet. Svart arbeid florerer, skatter unndras, folk jobber på slavekontrakter.

Flotte nye SV-jenter

–SV anno 2017 – er mye endret?

–Lokallaget styres i dag av en kjerne av flotte, engasjerte unge kvinner – med godt supplement av 3-4 unge menn. I dag kommer disse unge mødrene med en tut av en mage og demonstrerer magen sin. Når jeg vokste opp, var det noe som het mammakjoler som skulle skjule graviditeten. I dag er de kry av å være gravide. Det sier noe om at frigjøringen har tatt nye skritt. I dag har de ungene sine med på møtene, og om det forstyrrer oss må vi pinadø finne oss i det! Det er flott, sier han og skryter samtidig av kunnskapsnivå, diskusjonskraft og innsats hos den nye generasjonen SV'ere i Haugesund.

Hvem er terrorist?

–I lys av de seinere års mange terrorhendelser i Europa, er det sider ved EU som du vurderer annerledes i dag enn hva du gjorde for tjue eller førti år siden?

EN PUST I BAKKEN: Sentrale NKF-tillitsvalgte samlet på kolonihagehytta til distriktsstyreleder Reidar Tjøstheim i Stavanger tidlig på 80-tallet. Fra venstre: Nils Håland, ukjent, Arnt Bækholt, Håkon Endresen, ukjent, Tjøstheim, Olav Kjell Jamne og ukjent.

–Dagens EU står saklig og sterkt opp mot terrorisme. Det er en styrke. De europeiske landene skal få kompliment for sin standhaftighet på dette politikkfeltet. Denne form for felles opptreden kan vi imidlertid også slutte oss til uten at vi trenger et norsk medlemskap i Fellesmarkedet. Poenget for meg personlig er at begrepet "terrorisme" i dag blir brukt på en måte som gjør at det er mange som frir seg fra å bli anklaget for det. Jeg

husker krigen i Algerie. Det var en jævlig krig der Frankrike nektet å gi slipp som koloniherre, og som oppførte seg som en hudløs, brutal og overlegen krigsherre. Da de slapp sine bomber over landsbyene, var det franskmennene som oppførte seg som terrorister. Det samme kan vi si om amerikanernes rolle for eksempel i Vietnamkrigen. Eksemplene knyttet til vestlig krigføring i andre deler av verden er mange også i seinere år. Vi må klargjøre for hverandre hvem som er terrorister, og hvem som ikke er det!

Rødgrønn lærdom

–Når du ser tilbake på de seineste årene, er det noen trekk ved den politiske utviklingen i som har skuffet deg?

–Vår deltakelse i den rød-grønne regjeringen har ikke vært gunstig for oss. Når et lite parti går inn i en regjering med et stort parti, følger makten kjøttvekta. Uansett om vi fikk finansminister eller ikke, burde partiene på forhånd ha avtalt seg imellom hvor stort spillerom partiene skulle hatt for å markere andre standpunkter. Det hadde vi ikke gjort og det synes jeg var uheldig.

Hva er "norske verdier"?

–Kjell – du har vært en av dem mest synlige antirasistene i Haugesund gjennom mange tiår. Du har sikkert gjort deg opp mange tanker om utviklingen av holdninger i det norske samfunnet helt fram til i dag. Hva er det beste rådet du kan gi til dem som er unge i dag?

–For det første vil jeg si at integrering er noe ganske annerledes enn assimilering. Det er mye forvirring om dette. Assimilering er når flertallet sier at du er velkommen om du blir som oss. Integrering er å si velkommen til Norge, men samtidig understreke at vi er likeverdige mennesker i alle aspekter. Altfor mange av oss nordmenn har aldri tenkt gjennom hva som er innholdet i "norske verdier". Heller ikke vi nordmenn er like. Det er mange ting som jeg holder høyt i hevd som mine verdier, men som andre landsmenn og –kvinner synes er fjas. Jeg er ikke villig til å dele verdier med Carl I. Hagen. Vi er så forskjellige. På den annen side er jeg ikke ute etter å ta Carl I. Hagen som person, sier han og er først og fremst opptatt av at dagens ungdom må tenke grundig gjennom hele problemfeltet i lys av FN's menneskerettigheter. Han minner om at FN er bekymret for at norske politikere i økende grad bruker hatretorikk og fremmedfrykt, både i media, på internett og i andre offentlige plattformer. FN mener dette bidrar til å øke rasistisk hat, intoleranse, stereotyper, fordommer og stigmatisering av etniske og nasjonale minoriteter. Det er etter hans mening en alvorlig påminnelse om Sakenes Tilstand i Fedrelandet.

Tilbake til basis

Kaffikoppen er tom. Tiden er brukt opp. Vi tar hverandre i hånda og takker for samtalen, jeg for min del vel vitende om at vi underveis har berørt temaer som hadde fortjent dypdykk for å få analysene og tenkingen hans fram. Det var imidlertid ikke skriveoppdraget. Utenfor Totalen ligger Bytunet, gjennom mange år benyttet som standplass når folk skulle opplyses og involveres. Han har tilbrakt mye tid der. Tett på har frodige innvandrerbutikker overtatt lokalene etter banker som etter hvert har forsvunnet fra bybildet, på vei mot større enheter på Vestlandet. Back to basic. Det bugner av frukt og grønnsaker på fortauene, og innenfor er hyllene fylt av fremmede, eksotiske produkter fra fjerne kjøkkener.

–Er ikke dette flott da, spør han idet vi sakte spaserer sørover Haraldsgata sammen i hans tempo. Luktesansen og synet til 83-åringen er tydeligvis ikke svekket.

–Byen er i positiv endring, svarer jeg nøkternt, idet det slår meg at alt dette egentlig burde ha blitt skrevet på nynorsk for å speile denne helt spesielle mannen på hans eget mål.

Kanskje det hadde blitt en mer frodig fortelling om den utholdende og fortsatt flammende radikaleren fra Haugesund? Det får henge i lufta.